

SPIS RZECZY

Bab i jego <i>Teatr współczesny</i>	Str. 5
Przedmowa	15

Część pierwsza

SKOSTNIENIE I POCZĄTKI ODNOWY (1870—1885)

1. Teatr i jego trzy składniki 19; 2. Społeczeństwo mieszczańskie około 1870 r. i wolna konkurencja w teatrze 21; 3. Założenie Związku Artystów Scen Niemieckich 25; 4. Wirtuozi sceny. Wielcy artyści włoscy. Stosunki teatralne w Niemczech. Berlińska scena nadworna 28; 5. Angielska reforma teatralna (Charles Kean, Phelps). Friedrich Haase w Kobergu 35; 6. Meiningerzy 38; 7. Naśladowcy Meiningerzy. Król Ludwik Bawarski. Hochberg. Burgtheater (Dingelstedt i Wilbrandt) 57; 8. L'Arronge i Deutsches Theater w Berlinie 63	17
---	----

Część druga

PRZEŁOM NATURALISTYCZNY (1885—1900)

1. Teatr w Paryżu. Zola i naturalizm w teatrze. Antoine i Théâtre Libre 73; 2. Wielcy Skandynawowie. Ibsen na scenie niemieckiej 84; 3. Freie Bühne w Berlinie. Odkrycie Hauptmanna. Założenie Volksbühne 91; 4. Sytuacja teatralna w Berlinie (Matkowsky). Monachium („scena szekspirowska” i teatr ludowy). Wiedeń (Burckhard i Mitterwurzer) 101; 5. Deutsches Theater Otto Brahma 112; 6. Teatr skandynawski. Duse. Rozkwit naturalizmu psychologicznego 123; 7. Rosjanie i Stanisławski. Rozkwit naturalizmu rzeczowego 130	71
--	----

INTERMEZZO ROMANTYCZNE (1900—1914)

1. Naturalizm a neoromantyzm. Powstanie kabaretu w Paryżu. Yvette Guilbert 145; 2. Rozwój teatru angielskiego. Gordon Craig 154; 3. Upadek naturalizmu 169; 4. Pierwsze próby teatru romantycznego w Niemczech. Sezessionsbühne. Kabarety niemieckie 175; 5. Początki Reinhardta („Schall und Rauch”, Neues Theater) 183; 6. Geniusz Reinhardta (Deutsches Theater i Kammerspiele) 191; 7. Przedsiębiorstwa Reinhardta (Münchener Künstlertheater, Grosses Schauspielhaus) 211; 8. Współcześni Reinhardta (teatry berlińskie; Hauptmann jako reżyser; Martersteig; düsseldorfski Schauspielhaus; hamburski Deutsches Schauspielhaus; baron von Berger i Burgtheater). Koniec sztuki ludowej w Berlinie i Wiedniu 221 143

Część czwarta

EKSPRESJONISTYCZNA EKSPLOZJA (1914—1925)

1. Interesy wojenne i kryzys rewolucyjny. Film i radio, sport i taniec 239; 2. Organizacja teatrów niemieckich 248; 3. Ekspresjonizm w teatrze (Berger, Fehling, Karl Heinz Martin, Jessner) 256; 4. Berlin i Rzesza. Reżyserzy, malarze i aktorzy po wojnie 273; 5. Śmierć Duse. Teatr włoski 285; 6. Teatr francuski po wojnie. Teatr ludowy Rollanda i Międzynarodowe Stowarzyszenie Teatralne Gémiera 291; 7. Teatr angielski. Rozwój teatru w Ameryce (Eugene O'Neill) 298; 8. Teatr rewolucji rosyjskiej 311; 9. Próby teatru proletariackiego w Niemczech. Piscator. Perspektywy przyszłości 324 237
- Posłowie 335
- Indeks nazwisk i sztuk 337
- Spis ilustracji 351